

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Onderzoek naar de bestemming van de mens

**Inleiding op een serie over:
Wat is de mens? Wat is zijn bestemming?**

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

Voorwoord

Veel van het materiaal in deze brochure is voor het eerst gepubliceerd in het maartnummer van 1940 (deel IV, nr. 2) van *The Word of Truth*. De belangstelling die hij wekte en de vraag naar exemplaren hebben ertoe geleid dat het artikel zorgvuldig is herzien en volledig herschreven. Hij is vervolgens in april 1943 als afzonderlijke brochure gepubliceerd. Ook deze uitgave raakte uitverkocht en is al enkele jaren niet meer verkrijgbaar. Nu is hij opnieuw herschreven en uitgebreid, en wordt hij uitgegeven met het oprechte gebed dat het velen zal aanzetten tot een oprecht onderzoek naar deze zaken.

Otis Q. Sellers, februari 1955

Onderzoek naar de bestemming van de mens

Het is een regel in de uitgeverijwereld dat de titel van een boek zo kort mogelijk moet zijn. Als dat niet zo was, zou de titel van deze brochure waarschijnlijk luiden: *Een oproep aan alle belijdende christenen om de onderwerpen 'de aard van de mens en de bestemming van de mens' opnieuw te onderzoeken en te bestuderen*. Dat is het doel van deze brochure.

Door inspiratie van God stelde David de vraag: "Wat is de mens?" (Psalm 8:4).¹ Mensen die het Bijbelse antwoord op deze vraag zoeken, zullen de aard van de mens bestuderen. Job stelde door inspiratie de vraag: "Als een mens sterft, zou hij herleven?" Job 14:14. Wie het antwoord op deze vraag zoekt, zal zich verdiepen in de bestemming van de mens. Deze brochure is een oproep aan alle mensen die zeggen Gods waarheid lief te hebben om zich opnieuw te verdiepen in deze twee belangrijke onderwerpen.

De schrijver van deze regels is er vast van overtuigd dat elk mogelijk detail van Gods openbaring dat van invloed is op de aard en de bestemming van de mens opnieuw moet worden onderzocht en zorgvuldig moet worden beoordeeld. Alle ideeën die nu worden aangehangen, moeten tijdelijk terzijde worden geschoven, zodat de Bijbelse openbaring zonder vooroordelen kan worden bestudeerd. Als ze eenmaal terzijde zijn gelegd, mogen ze niet opnieuw worden opgepakt voordat we ze terugvinden in de bladzijden van Gods boek. De openbaring van de Schrift over de aard en de bestemming van de mens wordt nog niet begrepen. Als ze ooit in dit tijdperk worden begrepen, zal dat zijn omdat vrije en trouwe mensen zich hebben gewijd aan de ijverige en voortdurende bestudering van deze onderwerpen.

Een getuigenis

In de jaren die sinds 1937 zijn verstreken, heb ik mij actief beziggehouden met het uiteenzetten van bepaalde leerstellingen die betrekking hebben op de aard van de mens en de bestemming van de mens. Deze leerstellingen waren niet dogmatisch van aard, aangezien het in de regel gesproken of geschreven studies waren waarin ik heb geprobeerd uiteen te zetten wat de Heilige Schrift te zeggen heeft over een bepaald onderwerp dat verband houdt met dit thema. Ik heb bijvoorbeeld lessen gegeven, beginnend met het evangelie van Mattheüs, en heb de deelnemers samen met mij elke tekst in het Nieuwe Testament laten bestuderen die mogelijk van invloed zou kunnen zijn op de aard en de duur van toekomstige straffen. Dergelijke studies leiden onvermijdelijk tot bepaalde duidelijke conclusies. Ze zijn van grote waarde voor zowel de leraar als voor hen die onderwezen worden, omdat ze leiden tot een steeds beter begrip van het onderwerp dat wordt behandeld. De conclusies die uit dit soort onderwijs voortvloeien, hebben mijn overtuigingen over de behandelde onderwerpen gevormd. Ik presenteer deze conclusies aan anderen omdat ik oprecht geloof dat ze de waarheid van God zijn. Voor mij zijn ze het Bijbelse antwoord op twee van de belangrijkste vragen die de menselijke geest

---

¹ Tenzij anders vermeld, zijn de citaten uit de NBG-vertaling van 1951.

kan stellen: “Wat is de mens?” en “Wat is zijn bestemming?” Deze vragen hebben betrekking op het bestaan van de mens in dit leven en zijn plaats in het leven dat nog volgt. Het ware antwoord hierop is alleen te vinden in het Woord van God. Wanneer dit antwoord wordt gevonden en geloofd, zal het voldoening brengen aan het hart dat naar de waarheid verlangt, en het zal vrede en zekerheid geven in het aangezicht van de dood en het graf.

Mijn eerste eerlijke, open studie van deze onderwerpen begon in 1934 en is sindsdien nooit gestopt. Het gaat nog steeds door, want ik beweer niet dat ik de waarheid met betrekking tot deze grote thema's volledig heb bereikt. Ik weiger om met enig “gesloten geloofssysteem” met betrekking tot deze zaken te worden geïdentificeerd. Het enige wat ik beweer is dat ik ijverig in de Heilige Schrift heb gewerkt om de boodschap ervan met betrekking tot deze zaken te vinden. Deze inspanningen zijn progressief geweest. De dingen die ik nu geloof en onderricht, zijn de vrucht van deze inspanningen.

Ik aarzel niet om te zeggen dat mijn onderwijs over deze onderwerpen radicaal tegengesteld is aan wat veel godvruchtige en oprechte mensen als de waarheid beschouwen. Mijn opvattingen zijn niet ‘orthodox’ volgens de manier waarop mensen orthodoxie meten, maar ik geloof oprecht dat ze in overeenstemming zijn met het Woord van God. Veel ‘orthodoxe’ mensen zouden mijn onderwijs als regelrechte ketterij bestempelen. Dat stoort mij helemaal niet. In antwoord op al deze beschuldigingen herhaal ik de woorden van Paulus in Handelingen 24:14: **“Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die zij een secte noemen, inderdaad de God der vaders vereert, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat.”**

Er moet ook worden gezegd dat mijn onderwijs over sommige van deze onderwerpen misschien niet prettig is voor de gemiddelde toehoorder. Niemand die een populaire bediening nastreeft, zal ooit overwegen om sommige dingen te verkondigen die ik verkondig. Evenmin zou hij overwegen om ze te verkondigen als hij erop gebrand was om een boodschap te brengen die al algemeen is aanvaard, een boodschap die de oppervlakkige toehoorder kan begrijpen zonder dat hij zijn hart en verstand hoeft te gebruiken.

Er ontstaat voortdurend een zeer duidelijke antipathie en vijandigheid tegenover elk onderwijs dat ook maar enigszins afwijkt van de algemeenheden die het zogenaamde ‘orthodoxe’ standpunt vormen. Deze vijandigheid verandert vaak in wrok en bitterheid jegens de leraar. Dit alles moet rustig worden verdragen. Daarom wordt dit getuigenis gegeven en deze oproep gedaan in de hoop dat iedereen, die mijn onderwijs over deze onderwerpen hoort en overweegt, mijn gedachten en bedoelingen beter zal leren begrijpen.

Uit persoonlijke waarneming weet ik dat op veel plaatsen oprechte mannen en vrouwen zich afvragen of de algemeen aanvaarde opvattingen over de aard en bestemming van de mens afkomstig zijn uit het Woord van God. De geest van oprecht onderzoek komt op veel plaatsen tot uiting. Dit zal zeker toenemen, en het zal toenemen ondanks de pogingen van sommige zelfbenoemde hoeders van het geloof om het te onderdrukken. Het zal nooit meer worden onderdrukt, zoals in het verleden, door de gemakkelijke maar onbarmhartige kreet van ‘vervloekte ketter’. Dit zijn niet de middeleeuwen. Mensen zijn niet langer bang voor het woord ketter. Ze keren zich niet snel af van ideeën omdat mensen hebben gezegd dat ze ‘vervloekt’ zijn. Ze weten dat elke kostbare waarheid die de christen vandaag de dag aanhangt, ooit door iemand ‘vervloekte ketterij’ werd genoemd. In veel harten overtreft het verlangen om Bijbels te zijn, het verlangen om te weten wat God heeft geopenbaard, ruimschoots het verlangen om door mensen geprezen te worden omdat men ‘orthodox’ is.

In deze tijd is er een grote hernieuwde opleving van belangstelling voor de dingen van God. Dit is een reden tot dankbaarheid, ook al hebben de zoekenden enige moeite om de echte dingen van God te achterhalen. De twee wereldoorlogen die nu tot het verleden behoren, hebben de belangstelling voor de vraag naar de bestemming van de mensheid sterk doen toenemen. Bovendien heeft de nadruk die nu op psychiatrie en psychologie wordt gelegd, bij velen het verlangen aangewakkerd naar een ware Bijbelse psychologie. Het is overduidelijk dat degenen die geïnteresseerd zijn geraakt in de zaken van God, niet overhaast de traditionele ideeën over de aard en bestemming van de mens omarmen. Het moment kan zeer binnenkort aanbreken waarop velen van hen die nu nog niet veel meer lijken dan oppervlakkige bekeerlingen, zich zullen wenden tot mensen

die beweren het Woord van God te kennen en te onderwijzen, en van hen zullen eisen dat zij hen vertellen wat de Bijbel te zeggen heeft over de aard en bestemming van de mens. Wanneer dit gebeurt, zal de man die beweert het Woord te onderwijzen, God teleurstellen als hij probeert hen de verwarrende en onlogische dwaalingen van de platonische filosofie over de aard van de mens door te geven. Hij zal God ook teleurstellen als hij probeert hen te overtuigen van de juistheid van de augustijnse opvatting van “eeuwige, bewuste kwelling”.

Als we bereid willen zijn om mensen een reden te geven voor de hoop die in ons is, dan zullen we elk woord dat God over deze onderwerpen heeft gesproken, opnieuw moeten overwegen en bestuderen. De feiten staan in het Woord van God, maar we moeten deze feiten vinden en ze vervolgens in een eerlijke formulering passen die de waarheid spreekt wanneer deze wordt gepresenteerd.

Het is een grote tragedie dat velen het idee om het onderwerp van de aard en bestemming van de mens opnieuw te onderzoeken en te bestuderen, beschouwen als ontrouw aan de Here Jezus Christus. Zij vinden dat een blinde aanvaarding van traditionele opvattingen de enige manier is om Hem te eren, dat Bijbelstudie in deze richting ons niet tot enige waarheid kan leiden, maar alleen zal resulteren in het verlies van de waarheid die we hebben. Ze staan erop dat we over de ‘hel’ moeten prediken zonder ooit te proberen te ontdekken wat het woord ‘hel’ betekent, dat er niets te winnen valt bij het bestuderen van de Schrift met betrekking tot deze onderwerpen.

Er kwam een moment in mijn eigen leven waarop ik besloot dat het hele onderwerp van de aard van de mens, de bestemming van de mens en de aard en duur van de toekomstige straf grondig onderzocht en bestudeerd moest worden. Deze vastberadenheid was in de loop van het voorgaande decennium langzaam gegroeid. Het was geen plotselinge ingeving. Na verloop van tijd werd het een sterke overtuiging, en dit heeft ervoor gezorgd dat ik me door de jaren heen regelmatig met deze taak heb beziggehouden. Dit werk is altijd een bron van toenemende vreugde geweest, omdat ik daardoor een steeds beter begrip heb gekregen van Gods openbaring over deze onderwerpen.

In het Woord van God staat geschreven dat de landman die de grond bewerkt als eerste een deel van de vruchten moet krijgen (II Tim.2:6). Dit is mijn gelukkige ervaring geweest. De persoonlijke voordelen die ik uit dit werk heb gehaald, zijn meer dan voldoende beloning geweest. Andere mensen kunnen mijn inspanningen minachten of mijn bevindingen belachelijk maken. Ik kan daar niet over klagen. Ik rust in de voldoening dat ik naar het Woord van God ben gegaan en naar mijn beste vermogen alles heb overwogen wat daar geschreven staat en dat van belang is voor de onderwerpen van de aard en de bestemming van de mens.

Mijn studies hebben mij nog meer overtuigd dat een juist begrip van de waarheid over deze zaken van fundamenteel belang is voor een juist begrip van alle andere leerstellingen die betrekking hebben op de mens. Als onze theologie op deze punten onjuist is, zal zij ook op alle andere punten vertekend en verdraaid zijn. Daarom is het altijd mijn oprechte wens geweest om anderen te leiden over de paden die ik heb bewandeld, zodat zij zelf kunnen nagaan wat ik denk te hebben ontdekt.

Ik ben hier echter niet al te hoopvol over, aangezien er onder belijdende christenen een bijna volledige onwil bestaat om eerlijk na te denken over de onderwerpen in kwestie. Mijn inspanningen op dit gebied worden vaak laatdunkend van de hand gewezen. Velen weigeren te geloven dat ik iets heb gevonden of zou kunnen vinden dat ook maar enigszins de waarheid zou kunnen zijn.

Je zou totaal gevoelloos moeten zijn om geen diepe teleurstelling te voelen wanneer je, na jarenlang toegewijd te zijn geweest aan het Woord van God, de opmerkingen leest van mensen die beweren dat je iemands boek hebt gekocht en daarin de leerstellingen hebt gevonden die je nu verkondigt. Dat is mijn ervaring geweest. Mensen die beweren mij persoonlijk te kennen, zeggen dat ik mij heb aangesloten bij een groep waarvan het ongeschreven credo vereist dat ik bepaalde ideeën als de ‘waarheid’ aanvaard. Dit is volkomen onjuist. De waarheid is dat deze student van het Woord van God als resultaat van zijn eigen studies op een punt kwam waarop hij bepaalde onverbiddelijke feiten en al hun implicaties onder ogen moest zien. Ik kwam op een punt

in mijn studie waarop ik de resultaten moest omarmen of verwerpen. Ik heb gekozen voor wat ik oprecht geloof dat 'de weg van de waarheid' is.

Om ervoor te zorgen dat mijn inspanningen ten behoeve van het Woord van God niet worden belemmerd door misvattingen en misverstanden, lijkt het mij goed om hier enkele persoonlijke ervaringen te vertellen die mij gedeeltelijk hebben geleid tot mijn huidige standpunt met betrekking tot deze onderwerpen. Dit zal iedereen die mijn onderwijs over de aard en bestemming van de mens hoort of leest, helpen om het hart en de geest van degene die deze dingen verkondigt beter te begrijpen.

Vroege ervaringen

Het is in veel evangelische kerken en bewegingen gebruikelijk om een nieuwe bekeerling aan te sporen om zich in te zetten voor de dienst van de Heer zodra hij zijn eerste geloofsbelijdenis in Jezus Christus heeft afgelegd. Ze vinden dat het beste is om van elke christen een 'Martha' te maken, waarbij ze vergeten dat het Maria was die "het goede deel" heeft uitgekozen, namelijk aan de voeten van Christus zitten en naar Zijn woord luisteren (Lucas 10:38-42). Dit is mij ook overkomen. Iedereen spoorde mij aan om te dienen. Niemand spoorde mij aan om te studeren. Ik verlangde er vurig naar om de Heer te dienen, maar ik was niet geïnteresseerd in de 'handenarbeid' activiteiten die de plaatselijke kerk aanbood. Ik begon eraan en kende de Heer nog maar enkele maanden toen ik al druk bezig was met prediken in straatbijeenkomsten, zendingszalen en kleine kerken. Aangezien ik van plaats naar plaats trok, vereiste dit werk niet veel kennis of veel boodschappen.

Ik raakte al snel heel vertrouwd met de zes preken die ik over evenzoveel onderwerpen had ontwikkeld. Ik kon ze met het zelfvertrouwen van een ervaren veteraan houden. Ik had geen achtergrondkennis van de Bijbel, maar door de weinige dingen die ik wist aan elkaar te rijgen, de dingen die ik als verkeerd beschouwde te veroordelen, de dingen die ik als juist beschouwde te prijzen, en hieraan enkele anekdotes en illustraties toe te voegen, kon ik elke groep mensen tevredenstellen die geen dorst naar kennis heeft, maar wel graag een levendige boodschap hoort.

Deze groep niet-progressieve christenen was in die tijd dominant. Ze beheersen nog steeds de godsdienstige wereld van tegenwoordig. Het is deze groep waar de opportunistische predikant rekening mee moet houden bij het voorbereiden van zijn boodschap en het uitvoeren van zijn bediening. Zij geven de georganiseerde religie het karakter dat zij vandaag de dag heeft. De huurling-herder acht het verstandig om met hen mee te gaan. Daarom laat hij zijn boodschap niet boven het niveau uitstijgen van hun oppervlakkige kennis. Hij zegt ook niets dat hen zou kunnen verstoren of hen tot enige geestelijke oefening zou kunnen aanzetten. Hun kinderlijke geloofsovertuigingen mogen nooit in twijfel worden getrokken.

Als ik terugkijk op mijn eerste jaar als christen, ben ik zowel verbaasd als geamuseerd over hoe weinig je kunt weten en toch het gemiddelde publiek dat voor een godsdienstige bijeenkomst is samengekomen, tevreden kunt stellen. En het was tijdens dat eerste jaar dat ik ontdekte hoe plotseling en heftig de reactie kon zijn wanneer een spreker iets zei dat niet paste in de gangbare denkpatronen. Een ding dat me is bijgebleven uit mijn herinneringen aan dat eerste jaar, is dat ik in die paar boodschappen nogal wat te zeggen had over 'helle- vuur' en 'eeuwige bewuste marteling'. Ik aarzelde niet om deze dingen te verkondigen, en aangezien ze in overeenstemming waren met wat de gemiddelde godsdienstige mens gelooft, leverden ze meestal enkele nadrukkelijke 'amens' op van het publiek. Dit moedigde me aan om mijn uitspraken kracht bij te zetten. Met enige voldoening over mijn trouw voelde ik dat ik de mensen boven de afgrond hield totdat ze de rook konden ruiken. Ik heb nu het gevoel dat ik over de hel sprak met alle zekerheid en kennis van iemand die er onlangs nog was geweest.

Ik vraag me nog steeds af waar al deze kennis vandaan kwam. Ik had nooit de Bijbel bestudeerd, was nooit onderwezen door een Bijbelleraar, maar toch stonden mijn opvattingen over de aard van toekomstige straffen al vast. Op dat moment zou ik zonder problemen hebben toegegeven dat ik meer over mijn overtuigingen kon leren, maar ik zou niet hebben toegegeven dat ik iets kon leren wat mijn overtuigingen zou veranderen. Wat

betreft de aard en duur van toekomstige straffen, stonden mijn overtuigingen al vast voordat ik begonnen was met studeren.

Mijn houding in die tijd moet worden toegeschreven aan ijver zonder verstand. Een dergelijke houding had mijn hele leven kunnen voortduren, maar dat gebeurde niet. Het kostte me niet meer dan een jaar van zo'n lichtzinnige omgang met de dienst aan God en het Woord van God om me bewust te worden van de oppervlakkigheid van het werk dat ik deed. Er ontstond in mij een intens verlangen naar een volledige en nauwkeurige kennis van de Bijbel. Ik geloof dat dit het antwoord was op een gebed dat ik dagelijks tot God richtte: "Maak mij een echte student van uw Woord."

In het tweede jaar van mijn christelijke ervaring schreef ik me in als student aan een Bijbelschool. Tijdens mijn studie daar brak het moment aan waarop we voor het vak Bijbelse dogmatiek het onderwerp 'de toekomstige straf' moesten behandelen. Bij andere onderwerpen waren de studenten bereid om de aantekeningen van de docent over te nemen zonder al te veel vragen te stellen. Maar bij dit onderwerp hadden ze veel vragen, problemen, twijfels en moeilijkheden. Deze waren ontstaan door een discussie die enkele weken eerder bij een ander vak was ontstaan, namelijk 'persoonlijke evangelisatie'. We bespraken de vraag hoe we moesten omgaan met iemand die beweert: "Er is geen hel." We leerden dat we een half dozijn teksten paraat moesten hebben waarin het woord hel voorkomt, om deze aan de tegenstander voor te leggen. Een student verklaarde dat hij het niet eerlijk vond om die verzen op deze manier te gebruiken. Dit leidde tot een discussie die de rest van de les in beslag nam. Deze leverde geen concrete resultaten op en de discussie werd nog enkele dagen voortgezet in de slaapzaal. Hierdoor keken veel studenten uit naar het moment waarop het onderwerp van toekomstige straf aan de orde zou komen bij Bijbelse dogmatiek.

Bij dat vak luisterde de docent geduldig terwijl deze problemen werden gepresenteerd en gedurende het grootste deel van een uur werden besproken. Toen hij het onderwerp ter sprake bracht, erkende hij de realiteit en de oprechtheid van de problemen die waren voorgelegd. Hij verklaarde dat de meeste daarvan theologen al vele jaren bezighielden, en herinnerde ons eraan dat wij slechts beginners waren zonder de nodige achtergrond om zulke grote thema's te kunnen behandelen. Verder verklaarde hij dat kennis van het Grieks en Hebreeuws essentieel was voor de studie van deze onderwerpen en dat veel van onze problemen zouden worden opgelost naarmate onze kennis van de Bijbel zou toenemen. Als laatste waarschuwde hij ons dat als we zouden blijven proberen om al onze vragen te beantwoorden en al onze problemen op te lossen, we uiteindelijk zouden kunnen vervallen in een van de ketterijen die de kerk door de geschiedenis heen hebben geteisterd.

Op dat moment was ik het volledig eens met alles wat de docent had gezegd. Als jongste student in de klas had ik tijdens de discussie alleen maar geïnteresseerd geluisterd. Ik vond het prima om al die problemen en moeilijkheden over te laten aan degenen die de ervaring en kennis hadden om ze aan te pakken. Ik ging naar die Bijbelschool omdat ik begreep dat ze daar onderwezen wat ik geloofde. Daarom maakte ik aantekeningen en bestudeerde ik die zorgvuldig om er vertrouwd mee te raken. Zo breidde ik mijn kennis van de orthodoxe visie op toekomstige straf een beetje uit, zonder mijn geloofsovertuiging te veranderen. Ik was blij te weten dat ik hetzelfde geloofde als godvruchtige mannen door de eeuwen heen hadden geloofd. Ik besepte toen nog niet dat er onder godvruchtige mannen nooit overeenstemming was geweest over de aard en de duur van toekomstige straf.

Deze zelfgenoegzame houding heeft ongeveer vijf jaar geduurd, totdat ik merkte dat ik trouw het werk van een Bijbel-onderwijzende predikant probeerde te doen. Ik spoorde iedereen die onder mijn bediening viel aan om persoonlijke studenten van het Woord van God te worden. Ons werk was openbaar. We nodigden iedereen die geïnteresseerd was in wat de Bijbel zegt uit om met ons te komen studeren. Toen ontdekte ik dat er van mij verwacht werd dat ik dezelfde vragen zou beantwoorden en dezelfde problemen zou oplossen die vijf jaar eerder bij het vak Bijbelse dogmatiek waren gerezen. Deze vragen waren toen niet beantwoord en ik had in de

tussenliggende jaren ook geen antwoorden gevonden. Ik had geen antwoorden op deze vragen. Dit veront-rustte me nogal, vooral omdat ik voor God had besloten om altijd eerlijke antwoorden te geven op de vragen van eerlijke mensen.

Ik had degenen die deze vragen stelden kunnen beschuldigen van 'ketterij', maar als ik dat had gedaan, zou ik mezelf ook van ketterij hebben beschuldigd, want vijf jaar eerder had ik zelf ook meegewerkt aan het stellen van vergelijkbare vragen. Ik had hen kunnen beschuldigen van pogingen om hun 'ketterijen' in ons werk te introduceren. Dit zou hen hebben weggejaagd, maar ik zou met gewetensnood zijn achtergebleven. Het is waar dat sommigen van hen misschien probeerden hun eigen ideeën door middel van vragen op te dringen, maar de meesten van hen waren oprecht op zoek naar hulp van degene die beweerde hulp te kunnen bieden bij Bijbelse vraagstukken.

Ik voelde de behoefte om mijn overtuigingen te versterken. Daartoe schafte ik een exemplaar aan van *Facts and Theories as to a Future State* van F.W. Grant, *Human Destiny* van Sir Robert Anderson en *Progress in the Life to Come* van James M. Gray, evenals een aantal andere boeken en brochures, die ik allemaal in overeenstemming achtte met de orthodoxe opvattingen over dit onderwerp. Opnieuw leerde ik meer over wat ik al geloofde, en ik vermeed om iets te veranderen aan wat ik geloofde.

In deze geschriften vond ik wat de antwoorden zouden moeten zijn op veel van de vragen en de oplossingen voor veel van de problemen die waren gerezen. Het was voor mij echter onmogelijk om volledig mee te gaan in sommige van de argumenten die door deze schrijvers werden gebruikt. Het leek mij bijvoorbeeld niet redelijk als iemand beweerde dat het Griekse woord *HAIDES* niet 'hel' betekent, maar vervolgens teksten waarin *HAIDES* met 'hel' is vertaald, gebruikte om iets over de hel te bewijzen. Bovendien bewezen ze veel te veel op basis van het verhaal van 'de rijke man en Lazarus', waarbij ze volledig voorbijgingen aan het grote aantal andere dingen die daarmee bewezen konden worden als iemand zich erop zou toeleggen om elk woord ervan letterlijk te nemen. Deze dingen brachten mij enigszins aan het twijfelen, maar desondanks hebben deze geschriften mijn overtuiging ten aanzien van het orthodoxe standpunt aanzienlijk versterkt.

Met mijn aldus versterkte overtuigingen, bereidde ik enkele nieuwe studies voor over de aard en bestemming van de mens. Deze werden een tijdlang met veel zelfvertrouwen gegeven, maar ik was verre van tevreden. Ik kan nu in alle nederigheid zeggen dat mijn enige verlangen en doel de waarheid was, maar ik was een tijdlang in de war geraakt door het verlangen om orthodox te zijn. Het verlangen naar de echte waarheid stond echter altijd voorop in mijn gedachten.

Een verandering van woonplaats maakte tijdelijk een einde aan de discussie over deze onderwerpen. Ik stond niet langer onder druk om er bijna elke week iets over te zeggen. Ik verdiepte me verder in het Woord van God en naarmate ik er meer vertrouwd mee raakte, besepte ik dat veel dingen die ik geloofde over de aard en bestemming van de mens niet in overeenstemming waren met de geïnspireerde Schrift. Ik raakte er steeds meer van overtuigd dat het mijn plicht onder God was om opnieuw te beginnen en deze onderwerpen opnieuw te bestuderen vanuit het Woord van God. De taak leek zo groot dat ik aarzelde. Ik wist nauwelijks hoe of waar ik moest beginnen. Ik stelde het begin van het werk enige tijd uit, maar besteedde veel tijd aan het overdenken van de taak die voor mij lag. De kwestie was zelden uit mijn gedachten. Ik wist welke prijs ik zou moeten betalen als ik mijn overtuigingen radicaal zou veranderen. Deze prijs werd echter betaald vanwege een andere kwestie (de kwestie van de sacramenten) en ik was vrij om met het werk te beginnen. Het begon met slechts één doel voor ogen: de waarheid van Gods Woord, wat die ook moge zijn. Dit werk duurt nu al twintig jaar. Het is nog niet voltooid. Het zal tijdens mijn leven niet voltooid worden. Er is echter veel vooruitgang geboekt en het werk heeft me veel vreugde gebracht vanwege de rijke schatten die ik in het Woord van God heb gevonden.

Mijn huidige overtuiging is dat de Schrift niet goed kan worden begrepen zonder de juiste kennis van de aard en bestemming van de mens. Ik geloof dat het de heilige plicht is van allen die de naam van Christus belijden om deze onderwerpen opnieuw te onderzoeken en te bestuderen om te ontdekken wat erover wordt geopenbaard in het Woord van God.

Ik heb geen dogmatische leerstellingen over deze zaken te presenteren. Ik ben tot geen onherroepelijke conclusies gekomen. Ik wil mijn bevindingen niet aan anderen opdringen. Maar ik verlang met heel mijn hart om mensen aan te sporen deze onderwerpen te bestuderen. Eerlijk onderzoek en studie zullen altijd resultaten opleveren. De voordelen die zouden voortvloeien uit een groot aantal mensen dat het Woord van God bestudeert om te ontdekken wat het openbaart over de aard en bestemming van de mens, zouden resulteren in nog grotere zegeningen voor het volk van God. Dit zou in werkelijkheid de grote opleving van Bijbelstudie zijn die vandaag de dag zo hard nodig is. Velen bidden voor een dergelijke opwekking.

Daarom wil ik, met het doel om de geest te prikkelen en Gods volk aan te zetten tot persoonlijke studie van het Woord, een reeks stellingen naar voren brengen die naar mijn mening de aandacht verdienen van alle christenen die willen nadenken. **Elke stelling zal aanleiding zijn voor het heroverwegen en opnieuw bestuderen van de aard en de bestemming van de mens.**

Stellingen

STELLING 1. Mensen zijn opnieuw op zoek naar het frisse en zuivere water uit de levende bron van Gods Woord over deze onderwerpen.

Zij die het Woord van God via de radio of gedrukte media verkondigen, en daardoor doorgaans veel vragen krijgen, weten heel goed dat er enorme belangstelling bestaat voor alles wat te maken heeft met de aard van de mens en zijn bestemming. Mijn eigen ervaringen in dergelijke bedieningen hebben mij ervan overtuigd dat de mensen verlangen naar iets nieuws, nauwkeurig en definitiefs over onderwerpen als de ziel, de menselijke geest, de aard van de dood, de toestand van de mens tussen dood en opstanding, en de aard en duur van toekomstige straf. **Zij willen de exacte betekenis weten van woorden als SHEOL, HADES, GEHENNA, verderf, vergaan, kweeling, paradijs en hemel.** Ze willen graag nauwkeurige kennis hebben over de aard en betekenis van de *tweede dood* en de *poel des vuurs*. Deze mensen keren zich niet af van het Woord van God, maar ze vragen van hen die beweren het Woord te onderwijzen, om ingewijd te worden in de heilige Schrift aangaande deze onderwerpen.

Wij, die beweren leraren van het Woord te zijn, kunnen hen naar de Bijbel verwijzen voor de kennis die zij zoeken, maar we moeten onder ogen zien dat zij bij ons terug zullen komen met dezelfde woorden die de kamerling tegen Filippus sprak: "Hoe zou ik dit kunnen (begrijpen), als niet iemand mij de weg wijst?" (Hand.8:30,31). Als dit gebeurt, moeten we dan hun oprechte verlangen naar de waarheid bevredigen door hen te laten drinken uit de stilstaande poelen van menselijke tradities, of moeten we hen meenemen naar de bron van alle waarheid, waar de feiten van God in al hun zuiverheid naar boven komen?

Als mensen ons vragen hen naar de waarheid te leiden, hoe kunnen we hen dan over wegen leiden die we zelf nog nooit hebben bewandeld? Hoe kunnen we hen helpen als we niet eerst onszelf hebben geholpen? Zullen we bewust de rol op ons nemen van blinden die blinden leiden? Kunnen we God vragen om ons onderwijs aan anderen te zegenen als we hebben geweigerd om in Zijn school te studeren?

Aan elke gelovige in Jezus Christus die zegt een Bijbelstudent te zijn die de leer der bedelingen aanhangt, zou ik het volgende verzoek willen doen. Gezien het feit dat we hebben ontdekt dat er geen bevredigende of blijvende waarheid te vinden is in de oude geloofsbelijdenissen over de meeste Bijbelse onderwerpen, waarom zouden we onszelf dan voor de gek houden door te denken dat er wel volmaakte waarheid te vinden is in de oude geloofsbelijdenis over de aard en de bestemming van de mens? Als we ernaar streven om mensen te bevrijden van de ketenen van traditie op elk ander onderwerp, moeten we dan niet net zo ijverig streven om hen te bevrijden van traditie met betrekking tot deze twee onderwerpen? Aangezien we zoveel ideeën die hun gezag niet ontleen aan het Woord van God de rug hebben toegekeerd, moeten we dan niet alles wat over deze onderwerpen wordt onderwezen ernstig onderzoeken om te zien of de huidige populaire opvatting enige echte ondersteuning heeft in de Schrift?

STELLING 2. Wat betreft de aard en bestemming van de mens zijn grote delen van wat geopenbaard is buiten beschouwing gelaten, en dit heeft geleid tot de verwarring die door halve waarheden wordt veroorzaakt.

Als voorbeeld kan worden aangevoerd dat er in het Oude en Nieuwe Testament een enorme hoeveelheid informatie te vinden is over de hemel. Er zijn honderden duidelijke verwijzingen, maar geen enkele daarvan wordt door mensen in aanmerking genomen bij het vormen van hun mening over de betekenis van dit woord. Ze begraven al deze informatie onder de afvalberg van het kinderlijke idee dat de hemel een prachtige plek is waar alle goede mensen naartoe gaan als ze sterven. Het idee van de hemel dat in het christendom heerst, blijkt volledig denkbeeldig en heeft geen echte basis in het Woord van God. Dit onderwerp alleen al verdient de meest zorgvuldige studie door allen die beweren studenten van het Woord te zijn.

STELLING 3. De algemeen aanvaarde opvattingen over de bestemming van de mens zijn tot stand gekomen door een proces waarbij het grootste deel van het Woord van God uit de getuigenbank is verwijderd.

Dat is een van de belangrijkste redenen waarom het hele onderwerp opnieuw moet worden bestudeerd en geformuleerd. Wij die het Woord eerbiedigen, kunnen geen genoegen nemen met dogma's die alleen kunnen worden gehandhaafd door het negeren van de openbaring van het Oude Testament en te weigeren deze zijn getuigenis te laten geven. Deze houding gaat zo ver dat mensen ontkennen dat Prediker een openbaring van God is. Deze ontkenning is door veel leiders in de fundamentalistische beweging gedaan. Prediker wordt beschouwd als niets meer dan het geïnspireerde verslag van de foutieve redeneringen van een mens. Deze beschuldiging is ernstig, maar kan worden ondersteund door citaten uit hun eigen geschriften.

In de inleiding van zijn verklaring over Prediker doet Arno C. Gaebelin de volgende uitspraak: "Maar dit geïnspireerde verslag is geen openbaring in de zin van bijvoorbeeld de brief aan de Efeziërs. Het is geen goddelijke openbaring die de mens als leidraad dient. Het is geen openbaring over wat boven de zon is, noch over de toekomst. We vermelden dit omdat degenen die de slechte leerstellingen van de zielelaap en ook de vernietiging aanhangen, naar Prediker (9:5-10) gaan en citeren als 'het Woord en de Openbaring van God', terwijl dat niet zo is." *The Annotated Bible*, deel 4, pagina 57 (Publication Office, "Our Hope" 1921).

Ik geloof niet in de zielelaap of in vernietiging, maar ik geloof wel degelijk dat Prediker een openbaring van God is en dat het getuigenis ervan niet mag worden buitengesloten wanneer mensen op zoek zijn naar de waarheid over de bestemming van de mens. Het bovenstaande citaat is geen op zichzelf staand voorbeeld. Hier is nog een ander voorbeeld. In een aantekening bij Prediker 9:10 verklaart C. I. Scofield: "Vers 10 is niet meer een goddelijke openbaring over de toestand van de doden dan enige andere conclusie van 'de Prediker' (Pred.1:1) een dergelijke openbaring is. (...) Niemand mag vers 2 als een goddelijke openbaring aanhalen. Deze redeneringen van de mens, los van goddelijke openbaring, zijn door inspiratie opgeschreven, net zoals de woorden van Satan (Gen.3:4; Job 2:4,5, enz.) zijn opgeschreven." *The Scofield Reference Bible*, pagina 702.

Uit deze twee citaten blijkt dat geen enkel deel van het boek Prediker getuigenis mag afleggen over de bestemming van de mens. En dat deze houding niet beperkt blijft tot dat ene boek, blijkt uit een ander citaat. In zijn bespreking van de dood en wat daarna komt, zegt H.A. Ironside: "Alleen de Bijbel geeft ons positieve kennis. Maar tot welk deel van onze Bijbel moeten we ons wenden voor licht op deze belangrijke vraagstukken? Niet naar het Oude Testament. Houd dat duidelijk in gedachten." *Death and Afterwards* door H.A. Ironside, pagina 17, Loizeaux Brothers, New York.

Gelet op dergelijke uitspraken is het duidelijk dat het hele onderwerp van de aard en bestemming van de mens opnieuw moet worden bekeken door mensen die de eerste negenendertig boeken van het Woord van God wél vrij hun licht op dit onderwerp laten schijnen. En het zal u niet bevreemden dat mensen die deze onderwerpen hebben bestudeerd en die de hele Bijbel hebben laten getuigen, enigszins anders denken dan zij die hun studie beperken tot het Nieuwe Testament.

STELLING 4. De resultaten van Bijbelonderzoek mochten geen licht werpen op de belangrijke onderwerpen van de aard en bestemming van de mens.

In de afgelopen eeuw is er veel werk verricht om de waarheid van de Bijbel te ontrafelen en te herstellen. God heeft mensen opgewekt die met grote offers uitstekende, scherpe gereedschappen hebben ontwikkeld in de vorm van Concordanties, Lexicons en Vertalingen. Er zijn bepaalde Griekse manuscripten ontdekt en andere manuscripten, die tot nu toe niet beschikbaar waren, zijn nu toegankelijk gemaakt voor studenten van het Woord.

Bijbelonderzoek heeft een aantal uitstekende hulpmiddelen opgeleverd voor de bestudering van de Heilige Schrift. Dit alles heeft geleid tot een grote vooruitgang in de Bijbelkennis. De grote vooruitgang die in de afgelopen eeuw op het gebied van Bijbelstudie is geboekt, heeft echter geen licht geworpen op de onderwerpen van de menselijke natuur en de bestemming van mensen. Leaders van het Bijbelse denken uit het verleden en het heden hebben niet toegestaan dat deze onderwerpen opnieuw werden bestudeerd, herzien of opnieuw geformuleerd in het licht van vele waarheden die nu algemeen bekend zijn over het Woord van God, waarheden die honderd jaar geleden onbekend of verborgen waren. Voor alle huidige leiders suggereren de ideeën van hernieuwde studie en herziening een afwijzing van de Bijbel en worden ze beschouwd als een afdwaling naar 'ketterij'. In dit verband zijn de woorden van Emil Brunner zeker waar: "Het is algemeen bekend dat dogmatici en kerkleiders vaak maar weinig aandacht schenken aan de resultaten van onderzoek naar het Nieuwe Testament." Emil Brunner, *The Misunderstanding of the Church*, pagina 5 (The Westminster Press, Philadelphia, 1953).

STELLING 5. Het christendom als geheel heeft geen definitie van de ziel die in overeenstemming is met de geopenbaarde feiten van de Schrift, en het heeft geen dogma over dit onderwerp dat in overeenstemming is met het Woord van God.

Net zoals de algemeen aanvaarde opvattingen over de satan afkomstig zijn van Milton en niet van de Bijbel, zo zijn ook de algemeen aanvaarde opvattingen over de ziel afkomstig van Plato en niet van het Woord van God. Ik geloof niet dat iemand eerlijk de uitspraken van de Schrift over de satan kan onderzoeken en toch de opvatting van Milton kan blijven aanhangen. Evenmin kan ik geloven dat iemand oprecht de 859 plaatsen waar het Hebreeuwse woord *NEPHESH* en het Griekse woord *PSUCHE* voorkomen (de woorden die ziel betekenen) kan overwegen en toch de platonische opvatting over de ziel kan blijven aanhangen. Er wordt voortdurend veel gesproken over de onsterfelijkheid van de ziel, maar de enige ondersteuning voor een dergelijk geloof zijn gevolgtrekkingen die net zo goed kunnen worden gebruikt om precies het tegenovergestelde te onderwijzen. De Schrift spreekt over stervende zielen en dode zielen, maar nooit over een onsterfelijke ziel.

De vroege apologeten besteedden het grootste deel van hun tijd en energie aan het verzoenen van het christendom met de Griekse filosofie. Ze eisten nooit dat de Griekse filosofie zich zou onderwerpen aan het Woord van God, want ze deden hun best om aan te tonen dat de Bijbel hetzelfde zei als de filosofen. Zo werd de Bijbel verdraaid om de ideeën van Plato over de ziel te onderwijzen. Zijn ideeën werden bovenop het Woord van God gelegd. Dit alles moet opnieuw worden onderzocht.

STELLING 6. Uit de uitspraken van veel gerespecteerde christelijke leiders en denkers blijkt dat de kwestie van de aard en de bestemming van de mens opnieuw moet worden bestudeerd.

Martin Luther zei in zijn antwoord aan paus Leo X: "Ik sta de paus toe om geloofsartikelen voor zichzelf en zijn gelovigen op te stellen, zoals... de paus is de keizer van de wereld en de koning van de hemel, en God op aarde, *de ziel is onsterfelijk*, met al die monsterlijke opvattingen die te vinden zijn in de Romeinse mesthoop van decreten."

J.N. Darby deed in *The Hopes of the Church*, gepubliceerd in 1841, de volgende uitspraak: "Wij willen onze overtuiging uitspreken dat het idee van de onsterfelijkheid van de ziel geen oorsprong vindt in het evangelie, maar juist afkomstig is van de platonisten, en dat juist toen in de kerk de komst van Christus werd ontkend, of

in ieder geval uit het oog werd verloren, de leer van de onsterfelijkheid van de ziel in de plaats kwam van die van de opstanding. Dit was rond de tijd van Origenes. Het behoeft nauwelijks betoog dat wij niet twifelen aan de onsterfelijkheid van de ziel; wij wijzen er alleen op dat deze opvatting de plaats heeft ingenomen van de leer van de opstanding van de kerk, als het tijdperk van haar vreugde en glorie.”

Hoewel deze uitspraak de verblindende en bindende kracht van traditie laat zien, toont ze ook heel treffend aan dat het nodig is om de basis van alle dogma's, zoals de onsterfelijkheid van de ziel, te onderzoeken.

Kijk ook eens naar deze uitspraken uit de geschriften van J. Gresham Machen, een van de grootste mannen in de Presbyteriaanse Kerk van de vorige eeuw. Zijn woorden vormen een krachtig argument voor een hernieuwd onderzoek en herformulering van de Bijbelse waarheid over de aard en bestemming van de mens. “De christelijke leer van de opstanding van het lichaam verschilt sterk van het Griekse idee van onsterfelijkheid. Ik denk dan ook dat de driedeling van de menselijke natuur in lichaam, ziel en geest niet in overeenstemming is met de ware betekenis van die grote passage in het tweede en derde hoofdstuk van de Eerste Brief aan de Corinthiërs. Maar zijn er geen andere passages in de Bijbel die deze driedeling lijken te ondersteunen?

Het lijkt mij dat de enige tekst die hiervoor met enige plausibiliteit kan worden aangehaald, te vinden is in I Thessalonicenzen 5:23, waar Paulus bidt dat de geest, ziel en lichaam van zijn lezers ongeschonden en zonder blaam mogen blijven bij de verschijning van onze Heer Jezus Christus. Maar die tekst kan zeker niet worden gebruikt om de duidelijke leer van de rest van de brieven van Paulus en de rest van de Bijbel teniet te doen. Het lijkt duidelijk dat Paulus daar gewoon een volledige uitdrukking gebruikt om zijn hoop uit te drukken dat het hele wezen van de lezers in Thessaloniki bewaard mag blijven, zodat zij onberispelijk zullen zijn bij de komst van Christus. Hij stapelt gewoon woorden op om dat idee uit te drukken. Ik denk dat we kunnen zeggen dat als er naast de twee woorden ‘ziel’ en ‘geest’ nog andere woorden waren geweest om die gedachte uit te drukken, hij die andere woorden ook zou hebben gebruikt.

We moeten daarom heel duidelijk afwijken van het idee dat de Bijbel de mens opsplitst in lichaam, ziel en geest. Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik ervan overtuigd raak dat het idee van de drievoudige aard van de mens een behoorlijk ernstige fout is. Het is een fout die door heel veel vrome christenen wordt aangehangen en die op een geleerde en eerbiedige manier wordt verdedigd, maar het blijft een ernstige fout.” J. Gresham Machen, *The Christian View of Man*, pag.186-187 (The Macmillan Company, New York. 1937).

We zouden er goed aan doen om aandacht te schenken aan de uitspraak van Dr. Machen dat het idee van de driedelige aard van de mens “een ernstige dwaling” is. Een juist begrip van de aard van de mens is van primair en fundamenteel belang. Zonder dit begrip kan er geen blijvende structuur van waarheid worden opgebouwd. De studie hiervan zou het begin moeten zijn van alle Bijbelstudie. Als elke gelovige deze overtuiging zou krijgen, zou dat leiden tot een grote opleving van de Bijbelstudie – de echte opwekking die vandaag de dag nodig is.

STELLING 7. Het is voor iedereen die enigszins bekend is met de Bijbelse feiten over dit onderwerp volkomen duidelijk dat de huidige generatie predikanten geen nauwkeurige leer heeft over het onderwerp ‘toekomstige straf’.

Een toekomstige straf voor de zonden in het huidige leven wordt zeker in de Schrift onderwezen. Het is echter schokkend dat de meerderheid van de predikanten volledig zwijgt over dit onderwerp. Er worden preken over gehouden, maar die tijd wordt besteed aan het waarschuwen van mensen om ervoor te vluchten. Degenen die wel verklaren dat er toekomstige straf zal zijn voor de zonden die in dit leven zijn begaan, geven geen enkel bewijs dat ze de Schrift hebben geraadpleegd en het werk hebben gedaan dat nodig is voordat men kan beweren de waarheid te bezitten. Hun boodschappen laten niet zien dat zij tot hun overtuigingen zijn gekomen als resultaat van analyse en begrip van de geopenbaarde feiten. Zij hebben de feiten niet geleerd, dus hebben zij geen feiten om samen te voegen. Sommigen spreken stoutmoedig over “zondaren op weg naar de hel”, “de veroordeelden en de verdoemden”, en waarschuwen mensen dat zij bij hun dood “in de hel zullen ontwaken”. Dergelijke taal komt echter nooit uit het Woord van God. Sommigen maken van *SHEOL* de hel, van *HADES* de hel,

van *GEHENNA* de hel, of van de *poel des vuurs* de hel. Ze weten niet precies welke plaats de hel is, of welk woord voor hel moet worden gebruikt in de vertaling. Het feit is dat ze een aantal dingen die gezegd zijn over *SHEOL*, *HADES*, *GEHENNA*, verderf en de poel des vuurs hebben genomen, deze hebben gemixt met een aantal dingen die gezegd zijn over de straffen van de grote verdrukking, dit hebben gekruid met wat gewezen en tandengknars, en vervolgens dit mengsel hebben geserveerd met de gewaagde bewering dat het de Bijbelse leer van toekomstige straf is.

Deze mensen durven hun materiaal niet te scheiden, te classificeren en te beoordelen. Ze hebben de feiten uit de Schrift niet gebruikt om er een eerlijke leer van te maken. Zulke verhandelingen zijn degenen die beweren het Woord van God te verkondigen niet waardig.

Stelling 8. Aangezien God zich over de dood heeft uitgesproken, is het onze plicht om nauwkeurig acht te slaan op alles wat Hij heeft gezegd en zijn getuigenis hierover te geloven.

Al eeuwenlang hebben mensen zich bewust en weloverwogen ingespannen om de dood van alles te laten zijn behalve wat hij volgens het Woord van God is. Daarin ontdekken we dat de dood door de zonde in de wereld is gekomen, dus: hij is de straf voor de zonde, hij is door de zonde gekomen, hij is een vijand en het moet worden afgeschaft. Mensen zijn bereid de ware betekenis van het woord dood te aanvaarden zolang het betrekking heeft op dieren, maar wanneer ze merken dat het voor mensen wordt gebruikt, verwerpen ze de ware betekenis ervan en geven ze er een heel andere betekenis aan. Ze hebben geprobeerd het karakter van de dood te veranderen door het aantrekkelijker namen te geven. Ze spreken erover als “heengaan om bij Christus te zijn”, “tot een voller leven ingaan” of “bij de Heer zijn”. Maar zolang God hem als een vijand heeft bestempeld, kan het kind van God hem niet als een vriend beschouwen. God associeert het leven altijd met het goede en de dood met het kwade. Hij verklaart dat het loon van de zonde de dood is. Ondanks Zijn uitspraken weigert de mens zijn getuigenis en ontkent hij de realiteit van de dood volledig. De mens stelt zijn hoop op de dood en verheft deze als de poort naar alle zegeningen die God de mens heeft beloofd. Dit alles moet zorgvuldig worden heroverwogen.

STELLING 9. De algemeen aanvaarde opvatting over de dood maakt de machtige ervaring van de opstanding tot een anticlimax, die voor de gelovige geen wezenlijke waarde heeft.

Als, zoals zo stellig wordt beweerd, de dood de gelovige in de aanwezigheid van Christus brengt, dan kan de opstanding hier niets meer aan toevoegen, noch iets tot stand brengen dat op enigerlei wijze vergelijkbaar is met deze geweldige ervaring. Als de ‘orthodoxe’ opvatting over de dood waar is, dan zullen de doden gelukkig zijn in de hemel of ellendig in de hel, of ze nu uit de dood opstaan of niet. Maar als de Bijbelse opvatting waar is, dan is de opstanding van het grootste belang, want zonder die opstanding “zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren” (I Cor.15:18).

Aangezien de dood het gevolg is van de zonde van één mens (Adam) en de opstanding het gevolg is van de gerechtigheid van één mens (Christus), kan het niet juist zijn om het gevolg van Adams zonde te maken tot de ervaring die ons de zegeningen van Christus zal brengen. We moeten bereid zijn om elke leerstelling die de hoop van mensen in Christus in de dood in plaats van in de opstanding legt, opnieuw te onderzoeken. Gods antwoord op de dood is de opstanding. Gods remedie voor de dood is de opstanding. We onteren Gods getuigenis wanneer we de opstanding beschouwen als de omkering van een ontlichaamde toestand. **De opstanding is de omkering van de dood.**

Wij prediken de dood van Christus. Maar wat zou ons antwoord zijn als een oprecht zoekende naar ons toe zou komen met de vraag of Hij werkelijk gestorven is, en of Hij werkelijk drie dagen en drie nachten dood was? Welk antwoord zouden wij geven als ons gevraagd wordt: “Als Hij niet uit de dood was opgestaan, zou Hij dan nog steeds dood zijn?” Zouden wij nog steeds kunnen zeggen: “Wij prediken geen dode Christus”, als Hij niet uit de dood was opgestaan?

Toen de apostel Paulus de bedroefde heiligen in Thessaloniki wilde troosten, deed hij dat dan door hen te verzekeren dat hun geliefden gelukkig waren in de hemel, of vestigde hij hun hoop op de opstanding (I Thess.4:13-18)? Zei de grootste Trooster die ooit een troostend woord sprak niet tegen haar wier broer onlangs was overleden: “Uw broeder zal opstaan” (Joh.11:23)? Als we deze vragen eerlijk overwegen, zullen ze de overtuiging versterken dat het hele vraagstuk van dood en opstanding opnieuw moet worden bestudeerd.

STELLING 10. De grove, weezinwekkende, middeleeuwse leer van de hel, die eeuwenlang werd verkondigd, is door de meeste mensen verworpen omdat zij niet in overeenstemming is met het karakter van God zoals dat in Zijn Woord wordt geopenbaard.

Gods dienaren prediken niet langer dat “de verdoemden als bakstenen in een oven zullen worden gepropt en zo vastgebonden dat ze geen ledemaat kunnen bewegen, zelfs geen ooglid; en terwijl ze zo vastzitten, zal de Almachtige voor eeuwig het vuur van de hel door hen heen blazen”. Evenmin prediken zij dat “de vrek gesmolten goud in zijn keel zal worden gegoten”, of dat “de dronkaard zijn drank zal krijgen, wanneer gloeiend lood in zijn keel zal worden gegoten en zijn adem vuurvlammen zullen zijn in plaats van lucht”. Het is een reden tot dankbaarheid dat dergelijke uitspraken uit de mond van mensen van goede wil zijn verbannen. Maar het tragische is dat er niets voor in de plaats is gekomen dat echt Bijbels is. Als dergelijke sadistische ideeën niet waar zijn, wat is dan de waarheid van God betreffende de aard van de toekomstige straf?

Het enige wat de mensen van vandaag over het onderwerp van toekomstige straf te zeggen hebben, is een paar algemeenheden. Deze algemeenheden worden ondersteund met teksten in de Schrift, maar er wordt geen serieuze poging gedaan om de teksten eerlijk te interpreteren of uit te leggen. Ze durven niet in detail te treden of duidelijk te spreken over de aard van toekomstige straf. Ze verschuilen zich achter de suggestie dat dit hele onderwerp zo in nevelen is gehuld en dat het tot de geheimen van God behoort. Het resultaat is dat we mensen aantreffen die beweren Bijbelgetrouwe gelovigen te zijn, maar die niets meer weten over toekomstige straf dan de paar algemeenheden die ook bekend zijn bij de mensen van de wereld. De schande van een dergelijke situatie zou elke gelovige naar het Woord van God moeten drijven. De heidense ideeën over toekomstige straf hadden nooit de zuivere waarheid van Gods Woord mogen bezoedelen. De wilde, misplaatste uitspraken van mensen die verdwaald zijn in de doolhoven van hun eigen sadistische speculaties mogen niet worden aanvaard als de waarheid uit Gods openbaring.

De belijdende kerk is bang om haar overtuigingen over deze belangrijke kwestie opnieuw te bekijken. Predikanten zijn bang om dit onderwerp ter discussie te stellen. Ze zijn van mening dat het geloof van velen zal worden aangetast als de kwestie opnieuw wordt bekeken.

Moeten we toegeven dat ons geloof in deze kwestie zo kwetsbaar is dat we bang zijn dat het minste zuchtje controverse ervoor zal zorgen dat de delicate bloemblaadjes op de grond vallen? Wat zit er achter al deze angst om dit onderwerp opnieuw ter discussie te stellen en te onderzoeken? Zijn we bang dat mensen ons zullen uitsluiten? Zijn we bang voor de schelders die gespecialiseerd zijn in het onbarmhartige roepen van “ketter”? Zijn we bang dat onze inspanningen verkeerd zullen worden voorgesteld en begrepen? Weg met al deze angsten! De tijd is zeker aangebroken, net als in de dagen van Ezra, om het Boek te openen.

STELLING 11. De leer dat de straf van de onrechtvaardigen begint op het moment van de dood, is een zeer ernstige smet op de gerechtigheid van God.

Als dit waar is, dan heeft Kaïn, die ongeveer zesduizend jaar geleden stierf, al zes millennia van straf ondergaan, terwijl een andere moordenaar die vandaag sterft, vandaag begint te lijden. Daarom zou Kaïn voor dezelfde misdaad zesduizend jaar langer moeten lijden dan de moordenaar die vandaag sterft.

Als twee mensen die beschuldigd worden van identieke misdaden en even schuldig zijn, veroordeeld worden, de ene tot vijf jaar en de andere tot tien jaar, zouden alle mensen die gerechtigheid liefhebben, protesteren tegen een dergelijke gerechtelijke dwaling. Moeten we dan niet ook protesteren tegen elke leer die beweert

dat de ene mens zesduizend jaar langer moet lijden dan de andere voor een identieke misdaad? Het is inderdaad een vreselijke bespotting van de waarheid om te leren dat mensen voor hun zonden worden gemarteld voordat ze ooit voor de rechter zijn verschenen, en dat ze later voor de rechter zullen verschijnen om slechts een vonnis te ontvangen dat van tevoren is bepaald. Zou dit de gerechtigheid van de grote witte troon niet hetzelfde karakter geven als de gerechtigheid die werd bevolen door een Mexicaanse generaal die zei: "Geef de man een eerlijk proces, en schiet hem dan neer." Kan dit de gerechtigheid van God zijn? Kan dit de leer van het Woord van God zijn? Weet u dat dit zo is? Bent u er zeker van dat dit zo is? Of kan het zijn dat het u gewoon niet kan uitmaken?

STELLING 12. De bewering dat Gods heiligheid van dien aard is dat zijn gerechtigheid nooit kan worden bevredigd door iets anders dan eeuwig bewust lijden als straf voor zonden, moet zorgvuldig worden onderzocht.

Als dit dogma waar is, dan is dát de straf die Christus had moeten ondergaan toen Hij stierf voor onze zonden. Hij betaalde de schuld die wij aan God verschuldigd waren, maar Hij leed niet eeuwig. Als de schuld die we verschuldigd waren "eeuwig lijden" zou zijn, dan is die schuld nooit betaald. Jezus Christus leed slechts zes uur aan het kruis. Hij leed niet eeuwig.

Als we iets willen weten over Gods toorn tegen de zonde, moeten we naar het kruis kijken. Daaruit leren we dat onze God de zonde wel degelijk straft, maar we leren ook dat het loon van de zonde de dood is en niet een eeuwige bewuste kwelling.

Sommigen hebben dit bezwaar weerlegd door te zeggen dat Christus, omdat hij goddelijk is, een eeuwigheid van straf zou kunnen verdragen in één grote schok die slechts zes uur duurde. Ze zeggen ook dat de mens, omdat hij menselijk is, dit niet zou kunnen verdragen. Maar zullen zij die zo denken ons vertellen wat er volgens hen met een mens zou gebeuren als hij in zes uur tijd een eeuwigheid van straf zou ondergaan? Zou het hem verderven? Zou het hem vernietigen? Als dat zo is, zou het dan niet beter zijn dan dat God hem in leven houdt met als enig doel hem eeuwig te pijnigen?

Bovendien, als eeuwig bewust lijden de enige straf is die God tevredenstelt, hoe kan Jesaja 40:1-2 dan waar zijn? Hier zegt de profeet: **"Troost, troost mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is, dat het uit de hand des HEREN dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden."**

Conclusie

De twaalf stellingen die zijn uiteengezet, volstaan om aan te tonen dat het absoluut noodzakelijk is om het hele onderwerp van de aard en de bestemming van de mens opnieuw te bestuderen en te onderzoeken. Het zou eenvoudig geweest zijn om nog een tiental stellingen te formuleren die even relevant zijn voor het onderwerp dat hier wordt behandeld. Het zijn de zaken die in deze stellingen worden uiteengezet die mij ertoe hebben aangezet om mij gedurende twintig jaar voortdurend te verdiepen in het onderwerp van de menselijke aard en de menselijke bestemming. Ik dank God nu dat toen Hij mij voor het eerst met deze onderwerpen confronteerde, mij genade werd geschonken, zodat ik niet probeerde zijn werk in mijn hart en geest een halt toe te roepen. De studie is inderdaad een vruchtbare geestelijke ervaring geweest. En hoewel het werk al twintig jaar duurt, heb ik het gevoel dat het nog maar net begonnen is. Het zal pas voltooid zijn als mijn levenswerk ten einde is, en ik verwacht dat ik het in het toekomstige leven zal voortzetten.

In deze brochure heb ik niet geprobeerd mijn bevindingen uiteen te zetten. Deze is uitsluitend geschreven om anderen bewust te maken van de noodzaak van een dergelijk onderzoek. Als realist, en volledig bewust van de minachting waarmee het onderzoek naar deze onderwerpen lange tijd is bejegend, zie ik op dit moment echter geen hoop dat de huidige generatie van zelfverklaarde Bijbelstudenten en -leraren zich met het onderzoek naar deze onderwerpen zal bezighouden. Bijbelconferenties vermijden tegenwoordig een studie van deze onderwerpen alsof het een plaag of ziekte is. Als mensen weigeren om zonder meer een bepaald geloofsopvatting

over de aard en bestemming van de mens te aanvaarden, worden ze uitgescholden omdat ze weigeren het Woord van God te aanvaarden. Hoewel ze in veel preken worden aangespoord om de Bijbel te lezen en te bestuderen, worden ze toch als ketters bestempeld als ze proberen te ontdekken wat er in de Bijbel staat over de aard en de duur van toekomstige straffen.

In dit land zijn we vrij om te studeren, vrij om te spreken en vrij om te geloven. Alle mensen zouden van deze vrijheid gebruik moeten maken. De komende vijftwintig jaar zouden alle studenten van het Woord kunnen besteden aan het nastreven van een waarachtig, nauwkeurig en volledig begrip van de aard en de bestemming van de mens. Als dit zou gebeuren, zou de volgende generatie veel waarheid als erfgoed van ons krijgen, en zouden de talloze moeilijkheden die deze onderwerpen omringen, voor het grootste deel uit de weg worden geruimd.

Mijn eigen werk op dit gebied heeft tot bepaalde conclusies geleid, maar dit is niet de plaats om deze uiteen te zetten. Om verwarring en misverstanden te voorkomen, wil ik echter het volgende zeggen: Na een zeer zorgvuldige en grondige studie van alle 859 plaatsen waarin de Hebreeuwse en Griekse woorden die 'ziel' betekenen voorkomen, heb ik nooit enige aanwijzing of suggestie gevonden voor een leerstelling over de zielelaap. Wat mijn tegenstanders ook mogen zeggen, ik geloof niet in de slaap van de ziel. Ik begrijp zelfs niet wat mensen met deze term bedoelen.

Ik geloof niet dat de doden bewust of onbewust zijn. Deze woorden kunnen alleen worden toegepast op de levenden. Ik geloof dat de doden dood zijn totdat ze worden opgewekt.

Ik geloof dat elke straf die de goddeloze doden bij de grote witte troon ontvangen, eeuwig zal zijn. Deze straf zal nooit worden gewijzigd of veranderd. Ik geloof dat de poel van vuur een straf is en geen remedie.

Ik geloof niet in enige vorm van universele verlossing, universele herstel of universele verzoening.

Sommige resultaten van mijn studies over de aard en het lot van de mens zijn uiteengezet in een reeks van acht brochures, waarvan sommige al uitverkocht zijn. Aangezien, in overeenstemming met ons principe van voortdurende studie, niets wordt herdrukt zonder zorgvuldige hernieuwde studie en herschrijving, zal het opnieuw uitgeven van deze brochures aanzienlijke tijd in beslag nemen. Correspondentie over de titels die nu beschikbaar zijn, is echter welkom.

Mijn studie van de Bijbelse feiten over de menselijke natuur en bestemming heeft mij veel voldoening gegeven. Ik weet dat ik naar het Woord van God ben gegaan om met microscopische nauwkeurigheid alles te bestuderen wat met deze onderwerpen te maken heeft. Veel van de feiten die ik heb gevonden, zijn moeilijk te begrijpen. Daarom weet ik dat ik de definitieve waarheid nog niet heb bereikt. Alles wat ik nu geloof, kan worden herzien als ik meer inzicht krijg uit het Woord van God.